

[Bollmann]

det er der jo desværre meget der tyder på at det gør – så vil vi naturligvis også gå ind for en ligestilling med hensyn til statsanstalten, og vi stemmer derfor for ændringsforslagene.

Waldorff (VS):

Det er blevet sagt fra en del sider, at den forbrugsbegrænsende effekt af forslaget ikke er særlig omfattende eller muligvis endda overhovedet ikke er der, som hr. Maisted sagde.

Jeg vil godt først sige, at forbrugsbegrænsning ikke i sig selv er noget mål for VS. Det afhænger selvfølgelig af, hvad det er for en forbrugsbegrænsning, der sker, og det afhænger af, hvem det er, der får sit forbrug begrænset. Men den form for forbrug, der ligger i pensionskasse- og livsforsikringslån, vil vi godt nok være med til at forfølge. Det, der er tale om, er, som jeg sagde ved første behandling, at man her får et forbrug, som er finansieret af andre skatteydere ikke mindre end 3 gange, og det er også sådan, at det er de fattigste, som på denne måde kommer til at betale til de bedrestillede forbrug.

Pensionskasserne har slået syv kors for sig, når der var nogen, der antydede, at der blev givet forbrugslån igennem pensionskasserne. Man siger, at man har overholdt aftalen med Nationalbanken, og det har man sikkert også sådan rent formelt, men alligevel er det forkert, når man siger, at der ikke er blevet givet forbrugslån. Selv om pensionskasserne siger til folk, der kommer op for at få sig et lån: ja, I må altså kun låne til byggeri eller til ombygning, så ved alle og enhver selvfølgelig godt – i hvert fald alle og enhver, der har en lille smule realitetsfornemmelse – at en stor del af de penge, der lånes formelt til ombygning, til boligbyggeri, bliver brugt til noget andet.

Jeg vil skyde på, at jeg ikke er den eneste, der har hørt om folk, som er gået op til deres pensionskasse og har sagt: jeg ville altså gerne have et lån på 40.000 kr. Det har jeg hørt at man kan få her. Og så spørger pensionskassen, som den skal efter aftalen: ja men hvad skal lånet bruges til? Jo, jeg har altså set denne BMW 723 CSI, som jeg godt kunne tænke mig. Så siger den: ja men vores aftale med Nationalbanken siger, at vi ikke må give lån til den slags, desværre, frue, men kunne De ikke tænke Dem en ombygning i

stedet for? Jo, det var måske ikke så dårligt. Så får man lånet på 40.000 kr., og så går man hjem og konstaterer, at ombygninger må man ikke lave i almennyttigt boligbyggeri, og så bruger man det selvfølgelig til noget andet.

Den nyudnævnte industriminister har haft sine problemer med at forklare, hvad alt dette egentlig gik ud på. Først har han jo skrevet, at dette forslag havde et klart forbrugsbegrænsende sigte. Så møder Pensionskasserådet op og spørger fornærmet, hvad meningen med det her er, for man har sandelig overholdt den aftale, og om det virkelig er regeringens mening at antyde, at man ikke har overholdt aftalen. Og så siger industriministeren: uha nej, slet ikke, vi ville aldrig bryde os om at antyde noget i den retning.

Den eneste grund til, man vil have forslaget igennem, er, at man ønsker en tænkepause, og det synes jeg er et rimeligt svar. Det eneste, man kunne indvende, var, at det nok havde været fornuftigt, om man havde taget tænkepausen, før man kom med forslaget, i stedet for at tage den bagefter. Så havde ministeren bl. a. sparet sig for at slå sig selv for munden med dette velrettede håndkantslag, som jeg lige omtalte.

Det, der sker nu, er, at mens ministeren er nede på tælling eller under tænkepause, som han selv foretrækker at formulere det, så er der andre, der er ved at gøre sig klar. Det er for det første pensionskasserne og forsikringsselskaberne. De ved, at nu er det på vej. Nu er der udsigt til en begrænsning i deres udlånsmuligheder over for medlemmerne, og de starter hele denne kæmpelobbyvirksomhed, som skal forhindre regeringen i for alvor at gribe ind over for pensionskasser og livsforsikringsselskaber.

De andre, som er ved at komme op af starthullerne, det er selvfølgelig medlemmerne og forsikringstagere, som ved, at der er udsigt til en opstramning, og hvis ikke dette lovforslag kommer igennem, så er det om at være på mærkerne den 1. januar 1980, for da sker det. Der er chancen for at få rettet op på det forbrug, som midlertidigt er begrænset, og så er det om at komme ud og få sine forbrugslån, inden der kommer en ny lov, som begrænser det.

Dette betyder – det er konklusionen – for det første, at vi må stemme for lovforslaget, fordi ellers er det helt klart, at der bliver en